

ta nüüd nii sugust santi ja halwa kasvusi, kus pahad usfid, sifalikud ja muud kahjulikud loomad elavad. Enne nägid ja Hinnoni orgus, kuidas laist inimene seest-poolt, nüüd waata, kuidas tema elu on." Siis sai pois Saboth aru, häbi ja kahetsemisega ütles ta: „Õppetaja, nüüd ma mõistan, miks sa mind nii suguste tühja, koleda ja kurwa paikadesse tood; mina olen iga pidi üsna nende jarnane!“ Hillel aga wastas ja ütles: „Et sa minu sõnu ja õppetust ei tahtnud kuulda ega uskuda, tahtsin katsuda, kas mite looduse heal so südamesse mõiks tungida.“ — Saboth aga ütles liigutud südamega: „Zah, armasõppetaja, so nõu on hästi korda läind; sa saad näha, ma tahan ennast parandada ja uut elu tänafest päewast peale hakkata.

Nõnda sündis ka. Saboth sai wirguks poisiks ja hakkas hoolega õppima; kaswas kangemaks nii sammuti mõistuse ja tarkuse kui ta ihu poolest. Siis wiis Hillel teda ilhe hea ja ilusa orgu, mis kema jõe ääres oli, kus ilusad puud, rohud ja õied kasvafid, head kusutawat lõhna wälja andfiwad, ja kus igal pool magus tuule õht lehtas, nõnda et seda looduse ilu ei wõi üsna üles rääkida. —

„Waata nüüd“, ütles halli peaga õppetaja oma armsa kooli poisi Sabothi wasta, „see on minu elu fujo, nõnda oled sa nüüd. Loodus, mis sind on hüüdnud ja üles äratand, wõtku sind ka praegu rõõmustada, kelle õppetust oled sa hea meelega wasta wõtnud.“

Kül seda loodus erendab,
Kes iseennast parandab.
Kes tarkust nõuab, seda saab,
Ja usinaks ja auusaks jääb.

3. Demosthenes. 340 a. enne Kr.

Demosthenes oli Kreka rahwa kõige suurem ja auusam kõne mees. Kui ta waewalt seitsme aastafeks sai, suri ta isa ära. Oma poisilise põlweks kuulis ta kord ilhte Kreka jutu meest kõnet pidawat, mis taale wäga meele järele oli ja suurt rõõmu tegi, et ta siis koge kõsist nõu wõttis, ka ilks kord ilheks nii sugufeks targaks kõne meheks saada.

Seft ajast saadil ei wõtnud pois enam osa ei ilheftki tühjust mängist, waid pruukis kõik oma aega lugemise, kirjutamise ja rääkimise ehk kõne pidamise õppimise jäuks. Kui ta suureks kaswand ja ilhe hea kõne oli hästi wälja mõelnud ja üles kirjutand, luges ta seda hulga rahwa ees ete.

Aga ta sai teotawa wiledega wälja naerdud; ja kõik ta suur waew näitas ilma asjata olewa. Üsna kurna meelega ruttas ta foju.

Tema sõber andis taale nõuja julgust, weel teist korda katset teha. See kord tegi ta selle kõne kallal palju hoofsamini tööd, kui enne ja õppis seda, oma teada, hästi ete lugema. Aga oh seda kahju! ta sai jälle wälja naerdud; ta tõmmas kuue hõlmad üle pea, oma nägu peita ja läks jälle suure häbiga foju.